

Милош Мишо Кубуровић је рођен 1942. године у Присоји, општина Андријевица. Поред писања поезије, кажује стихове уз гусле. Снимио је више телевизијских емисија и касета. О његовом животу и стваралачком писању су многи списи, међу њима и "Илустрована историја", "Побједа", "Слобода" и "Темпо". Члан је књижевних клубова "Сјеверцац" који окупуља ијеснике из реда наших радника у Данској, Шведској и Норвешкој. Објавио је књиге "Ждрал у мајли" 1992. године и

Милован Мишо Кубуровић

Недоречено вријеме

Библиотека
ХОРИЗОНТИ

МИЛОВАН МИШО КУБУРОВИЋ

Уредник
НОВАК ВУКЧЕВИЋ

Рецензент
ВЕСЕЛИН М. РАКЧЕВИЋ

За издавача
РАДОЈИЦА ПОПОВИЋ

НЕДОРЕЧЕНО ВРИЈЕМЕ

Издавач
КУЛТУРНО-ПРОСВЈЕТНА ЗАЈЕДНИЦА ПОДГОРИЦЕ

ПОДГОРИЦА,
1996.

**ЗАБОРАВИ
МЛАДУ
ГОРУ**

ЖИВОТ

Није живот од данас
До сјутра
Ако прво јутро
Не рађа нова јутра
То је као да се
Траг утро
Као да се рађао нијеси
Ако си само прут у љеси
Родио си се
Но живио нијеси

ДУША

Пјесничка је душа у душама
У природи
Дар Свевишњег
Нада неког новог доба
Смјер
Путоказ потомцима

И ЈА САМ

И ја сам некад као и ти био
И ја сам вино кондиром пио
И ја сам јахао коња врана
И ја сам боловао од истих рана
И ја сам љубио ноћ више од дана

И ја сам за љубав молио
И ја сам отров пио
И ја сам исти живот живио
И ја сам више но што могах хтио

СВЕ ПРОЛАЗИ

Видим себе
Видим дане пребројане
Видим тебе
Зашуморе младе гране

Заборави
Заборави младу гору
Кад најави
Подједнако ноћ и зору

Видим себе
И сиједе своје власи
Видим тебе
Ој младости минула си

СНОВИ

Снови
С прољеће кад сањаш
Лађу како плови
Ружу у цвату
Латицу цвијета
Шетаће ти душа
Пространствима лета
Ластавице
Вјеснице живота

ОГЛЕДАЛО

Гледам једног божјег несрећника
На Бога се и на свеце љути
А ја му се чудим не по мало
Да сам откуд на његову мјесту
Псовао бих себе а не огледало

ВИЛА

Док читаш ове строфе
Стихове
Снове моје
Сјети се виле
Сјети се младости
Остало је
Недоречено вријеме
Кроз које равијојла вила
Проклета била
Старе позлеђује ране

БЕСКРАЈ

Бисер с врата дјевојачког
Баци на дно океана
У божје ће доћи руке
Бисер грла дјевојачког
Бескрајна је зора рана

ЉУБАВ

СЈЕЋАМ се
Сјећам се кад су ми мисли
И снови златни
Сјећам се када је све припадало теби
И данас
Када се прошлости латим
Дивим се љепоти
Завидим сјенци густога честара
Чини ми се да са њим разговараш
Језиком ластавице

Памтим
Памтим тај увојак плави
Очи снене
Лице
На твом врату оставих усне
Умјесто огрлице

НОСТАЛГИЈА

Умори ме носталгија
Ка бих могао да побјегнем
Да је сатрем
Да закопам
Све узалуд
Све је пушта носталгија
Умријеће
Када будем умро и ја

**НОЋ МЕ ТУЋА
ТУГОМ БИЈЕ**

ПОД ХЛАДНИМ БАЛТИЧКИМ НЕБОМ

Под балтичким небом
Преспаване ноћи многе
И убоге

Сањам сан
Завичај сањам
Или је и ово изгубљени дан

Хучи
То заиста хучи Балтик
О младости
О планине Црне Горе
О гдје је Ловћен
Небески светионик

Што ће ми новац
Накит
И ђинђуве
Дијаманти
Кад оставих младост
Здравље
Ноћ ме туђа тугом бије
Наговара да се вратим

ЗАКЛЕТВА

Када хоћу истину доказат
Ја се кунем:
Мога ми образа
Прст на образ
То не пере вода
Заклетва је поштеног народа

Али тамо
Кроз Скандинавију
Ову ријеч казат не умију
Нит је има
Нит у рјечник пише
Што о њима да се каже више

ПОДЛОСТ

И облаци туђег неба
Тамнији су од тамнаве наше
Подле муње
Из њих сијевају

А ако се
Кад кад и догоди
Зрак пламени
Облак да превари
Погоди ће странца
Посред срца
Спржиће га зрака
Попут муње

ЗЕБЊА

На Балтику хладном
Овдје
Мене тешка зебња мори
Дал ће ико
Од мојијех
Да се врати Црној Гори

Радовах се
Као сви људи
Срећа кад ми настајаше
Срећан сам и данас
Но потајно
Из прикрајка
Мисао ме једна плаши

На обали Хамлетовој
Лагодно је
Ма и туђе
Па ми душу мора мори
Дал ће ико од мојијех
Преко мора
Од замора
Повратит се дичној Гори

ГРОБ

Печалбар
Име ружно
Животе у туђини
Човјече
Брате
Тужно је срце моје
Завичај далеко
Крај топлог мора
Боли
Огњиште боли
Грбови предака
Што рад потомака
Без узмака
Кидисаше на сваку муку
Укопајте ме тамо
Ах тамо
У гроб оца
Мајке
Сунчане зраке
Нека угрију кости
Кад не стигоше
Тијело грешно
И душу
Која из овог краја
Ни за стопу
Крочила није

ОБМАНА

Киша пада из мутна облака
Над њим
Сунце грије
Није свака суза жалосница
Иза ње се превара
Обмана крије

Облак скрије сунцу зраке
Ал не може огањ
Муње громовите
У слабића
Очи издајнице
Указаће што су сузе лите

ПИТАЊА

Питања
Све сама питања
Што је то родна грудa
Је ли то мајчина душа
Она музика небеска
Оно што моје биће
Ослушкује
Слуша
Оно што се јави у позне сате
Оно што ме води
Божјим путевима
Оно што ми не да
Рођено име да заборавим

У ТУЋИНИ

Дању овде у тами
О сунце
Ја бих ноћас крао
Далеке звијезде завичаја
Сваки педаљ земље
Златне стопе гдје сам проходао

Ничег као прије
Ни оца
Ни мајке
Ни комшија
Ни сродника
О драга лица
Зар ме сви гледате
Са надгробних споменика

Трње
Све трње
Зарасли воћњаци
Изврнут казан стари
Обурвана кућа
Вране у житном кошу
А моја душа
Крвари
Крвари

БЕЗНАЂЕ

Сједим безвољан
Прољеће
Отоллио дан
Сједим
Сједим и чекам
Напуштен и сам

Април је двадесет седми
Зелени гора
У мојој души мора
Бескрајна
Бескрајна

Југославија
У срцу ми туга југа
Расте рана
Цвјета
Жалосна врба
Мрак
Крвава мета
Задриглог свијета

У крвника тражим
Кључеве родног дома
А дом ми од фршке
До Динаре
Ловћена
Кома
О да ми је моћ небеске ватре

Да сатрем попут грома
Крвника
Прекрвника

ПЛАЧ

Постојим
Док сам међу својима

У отаџбини сам
И кад сам у завичајној планини

Кад долазим
Плачем јер волим

Кад одлазим
Плачем јер боли
Боли одлазак у туђину

ТУЂА КУЋА

Под туђим кровом зима
У срцу студен
Лед
У туђој кући ућуткан
Па ни дан није дан
А тек сан
Није сан

У туђој кући
Снови с ока бјеже
Човјек је спутан
И све га веже
У туђој кући
Човјек није слободан

КРВНИЦИ

И

ЖРТВЕ

БЕЗУМНИЦИ

Небо исто
Звијезда ни за лијек
Куда кроз вијек
У којем трутови
Света руше саћа
Ко зли вођа
Против свог народа
Из себичног задовољства
Души
Пристао би
Сунце да угуши

НЕ ВАЖЕ ОПРОСТИ

С неба муња
У колибу српску се ушуња
Све зинуле јаме
Безданице
Много таме сред бијела дана
Скриле јаме кости православне

У огњишта
Не пријења ништа
Нит се може огња наложити
Нити воде без крви попити
У памет се браћо православна
Није глава свака још преклана
Са истока
Неће гавран гакат довијека

Ми крвници
И сопствене жртве
Јер на наше мртве већ заборав пада
Из гробова
Заклани поручују гласно:
Божји јесмо
Но пред Богом никад није касно
То стијење
Црно и бијело
Све саткано од наше је кости
Божји јесмо
За безбожне не важе опрости

ОБМАНА

На вјековним српским огњиштима
Гдје се крвца поточима лила
Да би срећа српскога народа
Једног дана богатија била

Што то раде силе европске и свјетске
Ту да језик арапски се учи
Мјесто сунца мјесец да се сија
Зар изнова српство да се турчи

Устаните уснули народи
Дан послије може бити касно
И крстове часне помирите
Мораћете једном то је јасно

ИЗБЈЕГЛИЦА

Зар и ти овдје земљаче
Брате
А мајка Крајина
Плаче ли
Плаче
Крајино наша
Срце јуначко
О бреме тешко
О вријеме мрачно
Отворене јаме
Исукане каме
Стење земља српска
Стијење
Проговори крвава јаво
Просто нека је клање
Покрштавање убија
Човјека у човјеку

О браћо
О небраћо
Не зна ми се огњишта
Олтара
Гроба
О небраћо зар спавате мирно
Док крвава тече Дрина
Јесмо ли Срби
Или смо опет само ништавила

НЕКИ ЉУДИ

Двадесети вијек на измаку
Има људи
Има људи у вјечитом мраку

Мисле да ће освојити свијет
Ко да није живот у секунди
Има људи
Има људи што не мисле мријет

Држава им крило од кокошке
Воњ Стамбола
Обурвана кола
Кад преслице оставе у сошке
Има људи
Има људи црних у образу
Има људи приправнијех
Свакоме премазу

ХЕРЦЕГОВЦИ

Манојлу Даковићу

Очи бистре
Небо без облака
Топла душа од сунчева зрака
Челик груди
Никца од Ровина
А мајка им зор Херцеговина
Гордо иду
Смјело корачају
У сунчеву зеницу гледају
Смрт и живот
Свему су приправни
Спартанцима војнички су равни
Див јунаци
Стасите делије
Опстајали гдје змија не може
За спас српства
Недостижни борци
Православна браћа Херцеговци

ГРИЈЕХ

Грешком туђом изгубљена глава
Главу грешну грешка не спашава
У гроб иде она без смираја
Тешко души кад душу угуши
Њој су рајска затворена врата

**НЕ ДОЗВОЛИ
ДЈЕЦИ
ДА ПРЕВЈЕРЕ**

СРЏБА

Што сте дјецо
Синови мили
Зар сте допустили
Да вам дјеца језик забораве
Дједа
Баку
Род свој не разумију

Ни у доба турскога земана
Кад се рана
Раном руковаше
Не клонусмо пред моћним Алахом
Православље
Ћирилицу
Српски језик
За главу не дасмо

А ти сине данас у слободи
Рад зараде и ради вечере
Не дозволи
Дјеци да превјере

ИЗРОД

Марка боле кучке ране
Два покоља у вијеку
Кад на братске кућу вране
Прорекоше судбу Зеку

Учи Марко Куче слави
Не освети против брата
Па витешко племе сави
Да цетињска чува врата

Не хтје као Михајило
Ватиканске љубит скуте
Црној Гори сломит крило
Кроз легије крвомутне

ПРЕСАХЛИ ИЗВОРИ

Извори су људски
Некад
Ка лавина навирали
Сјај небески
Око били
Сад се капља капљом веже
Из многијех
Ни кап више
Жалосно су пресушили

Бог зна кад ће
И да ли ће
Ту извора бити више
Јер изворе људсковине
Не стварају само кише

ПИСМО ДЈЕЦИ

Дјеци пише стара мајка
Изнемогла
И дрхће јој рука
Деведесет љета пребројава
И девето писмо довршава
Да дијете које не сумине
Од четрдес својих унучади
Да којему име не прескочи
Пред старицом свеска почађала
А на свесци Анђелкино име
Већ до пола сузом неквашено
Кроз перницу мајка прошаптава
Већ је зора
Пијетли се чују
Сједим сву ноћ у самштини сама
Фали ли ми у боци мастила
Наставићу да пишем сузама
Дјецо моја по свијету
Кад бих знала да сте здраво
Своју душу небу бих предала
И заспала сном праведног раба
Имам наду у свевишњег Бога
Да вам мајка потоњи пут пише
Све знам што је
И како ће бити
Јер и отац од како вам мину
Ни на гроб му не дођосте више
Ноћ ил двије прошло није

Сањала сам ко на јави
И тај сан ме збиља тјешу
Ваш покојни отац Марко
На вјенчању са мном бјеше

2

Све вас волим подједнако
И не кунем
Нећу лети
Проклела бих срце своје
А дјеца вас послушала
Припазила
Као што сте ви нас двоје

ДУША ОД ЧОВЈЕКА

Добру душу с тугом прате
Бол и сузе
Нијеми уздаси
Добру душу прате добри гласи

Диван човјек
Ко модра ријека
И казују људи без остатка
Добре душе
У добра човјека

ГРОБ НА ЛАЗИНИ

У брдима испод Кома
У близини мога дома
Клисура је и водоток
А зове се Вељи поток

Плаховито поток хучи
И многа га тајна мучи
Он се никад не умори
И сад чујем гдје жубори

Неправде се овдје збише
Не могу их испрат кише
Ни поплаве после града
У заборав бол не пада

На лазини ту под храстом
У коров је гроб зарасто
Крив је човјек само био
Што им срећу није крио

Језике је знао стране
И без људске био мане
Неумитна људска злоба
Доведе га ту до гроба

Ту га крије коров густ
Крвницима двори пусти
Још осташе без образа
То зна камен и богаза

2.

У Јована пуна кућа
На крвнике клетва врућа
За уклон им куће стоје
Разбојника нестало је

Још Мулета кривац главни
Мислио је Бог је мали
Ђаво дође по свој данак
На кућу му црни барјак

Но обично бива касно
Кад несоју буде јасно
Нека стоје ко примјери
Са којим се брлог мјери

ДРВЕЋЕ ЗАВИЧАЈА

Без бора је шума штура
Сиротиште
Бор и јела ко два брачна друга
Врба с брезом
Тиха туга

Јавор
Тиса
Ноте шуме
У души ми тамјан замириса

Храст достојан грома
И свијеће
Јаблан
Буква
Ко момак и мома

Јасен дрво златом огрнуто
И топола
Мека као душа
Мами птицу пјесму да окуша

Глог оштрица
Колац за вампира
Граб и јова
Од истога кова
Завичајна шумо
Вјечна шумо мојих снова

БОР

Свако дрво другог лика
И по стасу
И по листу
Бор у шуми мушка слика

Има дрво попут жене
Тужне мајке
Или сестре
Жална врба ал не вене

Бор је дрво гордог стаса
Небу греде
У висину
Очи мајке што без гласа

Виде у њем мртвог сина
Што висина
Повиша је
Бор је налик бјелог крина

САВЈЕТ

Кажи своме пријатељу
Нек не жури
Нек причека
Да му пјесма не посрне
Да не буде кратковјека

ЗАР ОСТАВИТ ДЈЕЦИ БРУКУ

Имао сам једну шансу
Докопат се туђег блага
Но нехтједох јер сам знао
Пошло би ми све без трага

Дохватит се туђег добра
Дохватит се туђе муке
Такво добро кратко траје
А прљаве трајно руке

Зар оставит бруку дјечи
Да због оца испаштају
Бићу гладан али не дам
Да ме бруком називају

ЛАСТАВИЦА
ЛАСТОЧКА
ЛАСТА

(Циклус пјесама за дјецу)

КАТУНИШТЕ

На лијепом катуништу
Као да је било јуче
На лијепом катуништу
још сам мајци у наручје

Моје старо катуниште
Пружа поглед на планину
О лијепо катуниште
Успомено за милину

На лијепом катуништу
Чарапе ми мајка плете
Ка лијепом катуништу
Често моје мисли лете

На све моје срећне дане
Подсјећа ме катуниште
Па ми данас суза кане
Њу искрено душа иште

УЧИО САМ

Неки људи пуно пишу
Измишљају приче
Бајке
А ја пишем што научих
Од свог оца
И од добре старе мајке

Учио сам и од других
Од комшија добрих људи
Ко од људи не научи
Сва му блага не вриједе
Кроз живот ће да се мучи

РОДИТЕЉСКА КЛЕТВА

Ко то може у животу
Имат бољег пријатеља
Ко му више среће жели
Од његових родитеља

Они могу згријешити
Ти им љутњу злом не врати
Родитеље имаш једном
И добро им добром врати

Мајка тешко кад прокуне
А гдје куне зло се роди
Благо оном кога води
Родитељска љубав блага

ЛАСТАВИЦА

Ластавица
Ласточка
Ласта
Носи сунце
Под крилима
Доноси нам прољеће

На крову
На плоту
На пласту
Када видиш
Ластавицу
Ласточку
Ласту
Махни руком раздрагано
Да поздравиш небесницу
Ко најбољу другарицу

ГАЛЕБОВИ

Галебови су птице
Закит неба плава
Прате бродове
И мале лађице
Галебови рибу лове

Понекад и ноћу
Галебови лете
Пркосе вјетру
Од кише се бране
Често на брод слете
Тако ове птице
Упознају мора
Упознају океане

КУКАВИЦА

Кукавица се убит не смије
То је гријех
Права брука
Кукавица пјеват не умије
Па нека је
Нека кука

С прољећем се јави
Кад олиста гора
Гнијездо не прави
Неће
И не мора

У гнијездо туђе
Постави јаје
Признајте дјецо
То је збилња дрскост
До зла бога тужно
То је безобразлук
И веома ружно

ВЈЕВЕРИЦА

У шумарку испод храста
Вјеверица малог раста
Гледам како жир сакупља
Стан јој једна буква шупља

Она тамо кућу има
На прагу је хладна зима

Орахе је већ спремила
До гомиле све гомила
Нека разне хране има
Може бити дуга зима

Кад прољеће топло гране
Донијеће љепше дане

МЕДВЈЕД

У малињаку шумском
На врху ливаде
Навадио се медвјед
Па малине краде

Од меда се добро пази
Далеко га обилази
Мало мумла
Више ћути
Опасан ја кад се љути

Медо има оштре зубе
Шапе јаке
Страшно грубе
Нокте тврде ко ексере
Јечи гора кад се дере

ВУК

У планини вук завија
Ал не дању већ по ноћи
Самоћа му дојадилa
Зове друштво рад помоћи

Вук је права кукавица
Сам напада ријетко када
Али кад је у чопору
Опасан је до зла Бога

И ти кад си друштвом твојим
Пази да се не обрукаш
Два не ваља на једнога
Попут оног гладног вука

ЗАШТО ТАКО

Зашто мој тата
Маја маму пита
Сваког дана пише
Или нешто чита

Ако хоћеш дијете
Много тога знати
Мораш доста писат
Још више читати

Тај што жели ново
Мора увијек знати
Бар новине дневно
Мора прочитати

ХВАЛИША

Перица се хвали
Да је јунак прави
На плаши се пјевца
Ни брзога зеца

На плаши се маце
Док мишеве лови
Мишеви су напаст
И кућни лопови

Још се хвали како учи
Најбољи је каже ђак
Све он може кад одлучи
Перица је баш првак

УКРАС И НАПАСТ

Дуга коса
Украс на дјевојци
Па минђуше
Ланац око врата
Дивота је цуру погледати
Вреднија је од сувога злата

Бркови су украс на човјеку
Мушка глава
За минђуше није
Сачувај ме Боже од напасти
Иза тога
Ко зна што се крије

Извод из рецензије

Кубуровића и даље прекоубирају прекознајљиве теме: националзација, правда и неправда, завичај, оштрацбина, социјална обесправљеност у шугини и слично.

Да би се ова поезија и сам pjesник до краја схватили, потребно је знати следеће: Милован Кубуровић је више од четвртине вијека на привременом раду у Данској, па је и његов однос према овим вредностима у знајној мјери емоцијан. Као истински патриота и истинан човјек не може се помириати са страдалиштвом свога народа, са злонамјерном сликом, у име себичних интереса, коју ствара равнодушни, боље речено бездушни свијет о нама.

Дакле, није чудо што сва ова поезија кивати оштром према лажима и неправди. Пjesник је до те мјере повријеђен да у једном шренушку каже "У крвника шражим кључеве роднога дома". Ту је оно сазнање коме се ваља одувијети, али како, узвратиати истом мјером да заболи. Ту је pjesник немоћан, сам pjesмом, и он што са pjesмом, шужном pjesмом, чини.

В. Ракчевић

САДРЖАЈ

ЗАБОРАВИ МЛАДУ ГОРУ

Живот

Душа

И ја сам

Све пролази

Снови

Огледало

Вила

Бескрај

Љубав

Носталгија

НОЋ МЕ ТУЂА ТУГОМ БИЈЕ

Под хладним Балтичким небом

Заклетва

Подлост

Зебња

Гроб

Обмана

Питања

У туђини

Безнађе

Плач

Туђа кућа

КРВНИЦИ И ЖРТВЕ

Безумници

Не важе опрости

Обмана

Избјеглица

Неки људи

Херцеговци

Гријех

НЕ ДОЗВОЛИ ДЈЕЦИ ДА ПРЕВЈЕРЕ

Срџба

Изрод

Пресахли изроди

Писмо дјечи

Душа од човјека

Гроб на Лазини

Дрвеће завичаја

Бор

Савјет

Зар оставит дјечи бруку

ЛАСТАВИЦА ЛАСТОЧКА ЛАСТА

Катуниште

Учио сам

Родитељска клетва

Ластавица

Галебови

Кукавица

Вјеверица

Медвјед

Вук

Зашто тако

Хвалиша

Украш и напаст

МИЛОВАН МИШО КУБУРОВИЋ
НЕДОРЕЧЕНО ВРИЈЕМЕ
Технички уредник
РАТКО МУГОША МУГИ
Компјутерска обрада
ЗоНо - публиц
тел. 081/54-940
Штампа: "ПРИНТ"
ПОДГОРИЦА
Тираж 500 примјерака

CIP Каталогизација у публикацији
Централна народна библиотека Републике
Црне Горе "Ђурђе Црнојевић", Цетиње

886.1/.2-1

КУБУРОВИЋ, Милован

Недоречено вријеме / Милован Мишо Кубуровић
Подгорица : Културно-просвјетна заједница, 1996 (По-
дгорица : Принт). - 71 стр. ; 21 см. -
(Библиотека Хоризонти)
Тираж 500.